

Warszawa, dnia 22 lipca 2024 r.

Sygn. akt VI Ka 563/22

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3 Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ludmiła Tułaczko

Sędziowie: SO Aleksandra Mazurek,

SO Remigiusz Pawłowski

protokolant sądowy Justyna Kutnikowska

4 przy udziale prokuratora Jerzego Kopcia; Waldemara Basteckiego

po rozpoznaniu dnia 21 marca 2024 r.; 22 lipca 2024 r.

5 sprawy S. O. syna W. i H., ur. (...) w W.

6 oskarżonego o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

7 na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę

8 od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie

9 z dnia 15 marca 2022 r. sygn. akt III K 51/15

1. przy zastosowaniu ustawy Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 400 zł tytułem opłaty sądowej za drugą instancję oraz pozostałe koszty sądowe w postępowaniu odwoławczym;

113. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego Warszawa Praga w Warszawie na rzecz adw. A. D. kwotę 1033,20 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek od towarów i usług.

SSO Ludmiła Tułaczko SSO Aleksandra Mazurek SSO Remigiusz Pawłowski

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 563/22	
Załącznik dołącza się w każdym	2		

<p>przypadku. Podać liczbę załączników:</p>	
<p>1. CZĘŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi Północ w Warszawie z dnia 15 lutego 2022r. sygn. III K 51/15</p>	
<p>0.11.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o</p>	

wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
X	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
X	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania	

	środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.1.		S. O.	Stan majątkowy oskarżonego.	Informacja z e-puap	1119, 1241
2.1.2		S. O.	Oskarżony jest osobą niekaraną.	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	1120, 1274
2.1.3.		S. O.	Oskarżony w dniu	Opinia uzupełniająca	1086

			zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozpoznania swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie rozpoznano u niego choroby psychicznej czy upośledzenia umysłowego.	biegłych lekarzy psychiatrów	
2.1.4.		S. O.	Nie występują przeciwwskazania do udziału oskarżonego w rozprawie odwoławczej.	Opinia biegłych lekarzy psychiatrów	1129
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			

2.1.1.	Informacja z e-P.	Dokument urzędowy w sposób jednoznaczny stanowi podstawę do dokonania ustaleń co do stanu majątkowego oskarżonego.	
2.1.1.	Informacja z Krajowego Rejestru Karnego	Dokument urzędowy w sposób jednoznaczny stanowi podstawę do dokonania ustaleń co do braku uprzedniej karalności oskarżonego.	
2.1.3.	Opinie biegłych lekarzy psychiatrów (k. 1086, 1129)	W ocenie Sądu Okręgowego opinie biegłych są jasne, pełne, niezawierające wewnętrznych sprzeczności. Zostały wydane po przeanalizowaniu przez biegłych przedstawionej przez oskarżonego dokumentacji medycznej. Brak jest powodów do uznania ich za nierzetelne czy niepełne.	

<p>0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>2.1.1.</p>	<p>Opinia biegłego lekarza psychiatry na zlecenie oskarżonego</p>	<p>Opinia jest niezupełna i niejasna, wywody w niej zawarte są krótkie i stanowią jedynie polemikę z rzetelną opinią przeprowadzoną przez biegłych powołanych przez sądy obu instancji w niniejszej sprawie. Opinia ta nie wskazuje czy poczytalność oskarżonego mogła być ograniczona lub zniesiona. Opinia ta nie opiera się na konkretnych informacjach, a stanowi jedynie</p>	

		ogólnie, że oskarżony cierpi na chorobę psychiczną. W ocenie Sądu Okręgowego opinia ta stojąc w sprzeczności z pełną i prawidłowo uzasadnioną oraz rzetelną opinią biegłych powołanych przez Sąd, nie może zostać uznana za podstawę do ustaleń faktycznych i stanowić zaprzeczenie prawidłowym wnioskom z opinii biegłych J. S. oraz A. K..	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Apelacja obrońcy zarzuca: Obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia:	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

- art. 7
k.p.k. poprzez
dokonanie
dowolnej, a
nie swobodnej
oceny materiału
dowodowego w
postaci
bezpodstawnego
uznania zeznań
M. D. w tej
części, w której
opisuje udział
oskarżonego w
zdarzeniu z dnia
23 września
2014 r. za
niewiarygodne,
a oparcie się
w ustaleniach
stanu
faktycznego
sprawy co do
istoty czynu
zarzucanego
oskarżonemu na
zeznaniach
funkcjonariusza
policji A. P.
oraz T. W. –
pokrzywdzonego
w niniejszej
sprawie;

- art. 4
k.p.k. poprzez
pominięcie
wnioskowanego
dowodu z
uzupełniającej
opinii biegłych
powołanych
przez sąd w
niniejszej
sprawie i
nieuwzględnienie
wniosku o
ewentualne
powołanie

nowych
biegłych, a także
bezpośrednie
odrzućenie
wniosku o
przesłuchanie w
charakterze
świadców dwóch
lekarzy
psychiatrów,
którzy
opiekowali się
oskarżonym w
związku z
poważnymi
dolegliwościami
neurologiczno –
psychiatrycznymi,
jaki stwierdzili
u niego ww.
lekarze co w
rażący sposób
naruszyło zasadę
obiektywizmu a
w konsekwencji
czego
uniemożliwiło
wykazanie, jak
stan chorobowy
oskarżonego
wpływał na
podejmowane
przez niego
decyzje,

-
uniemożliwienie
oskarżonemu
złożenia
wyjaśnień o
co zabiegał,
a co chciał
uczynić po
przeprowadzeniu
postępowania
dowodowego w
niniejszej
sprawie.

<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Wbrew argumentacji przytoczonej przez obrońcę oskarżonego, Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. Wywody skarżącego zawarte zarówno w treści zarzutów, jak również w uzasadnieniu apelacji, mają charakter wyłącznie polemiczny z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Nie zawierają bowiem przekonujących i merytorycznych argumentów, podważających dokonaną ocenę wymienionych dowodów. Podkreślić należy, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. może być uznany za skuteczny tylko wówczas, jeżeli zostanie</p>	

wykazane w
środku
odwoławczym w
sposób
przekonujący, że
dokonana przez
Sąd I instancji
ocena
poszczególnych
dowodów
zawiera błędy
natury
faktycznej lub
logicznej, nie
respektuje zasad
wiedzy, logiki
i doświadczenia
życiowego. Dla
uwzględnienia
omawianego
zarzutu nie jest
zaś
wystarczające
samo
kwestionowanie
oceny dowodów
przez skarżącego
jedynie w
aspekcie tego, że
ta ocena nie
satisfakcjonuje
podmiotu
wnoszącego
apelację, bez
wskazania
konkretnych
uchybień, jakich
dopuścił się
Sąd meriti przy
ocenie
poszczególnych
dowodów i które
to uchybienia
powodują, że
zawarta w
pisemnych
motywach
wyroku ocena
nosi cechy
dowolności.

Analiza tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w której Sąd Rejonowy dokonał oceny zgromadzonych w niniejszej sprawie dowodów prowadzi do konstatacji, że dowody te zostały ocenione w sposób wnikliwy, wszechstronny z pełnym poszanowaniem zasady określonej w art. 7 k.p.k. Sąd Rejonowy w uzasadnieniu swojego stanowiska w sposób jednoznaczny stwierdził, którym dowodom i dlaczego dał wiarę, a którym dowodom takiej wiary nie dał. Swoje stanowisko w tym zakresie należycie uzasadnił. Sąd I instancji w żadnej mierze nie uchybił regułom rzetelnego procesu, w szczególności nie naruszył zasady kompleksowej

oceny
ujawnionego
materiału
dowodowego,
ani też nie
przekroczył
zasady
swobodnej
oceny dowodów,
zaś uzasadnienie
wyroku zawiera
wskazanie
motywów
wydanego
orzeczenia i
odpowiada
wymogom
określonym w
art. 424 k.p.k.

Należy podzielić
dokonaną przez
Sąd meriti ocenę
dowodów
wskazujących na
popelnienie
przez
oskarżonego
zarzucanego mu
czynu. Dowody
potwierdzające
ten fakt mają
wprawdzie
charakter
poszlakowy,
jednakże ich
wspólne
zestawienie w
pełni uzasadnia
uznanie
oskarżonego
winnym
popelnienia
przestępstwa
rozboju z art.
280 § 1 k.k. w zb.
z art. 158 § 1 k.k.
w zw. z art. 11 § 2
k.k. W pierwszej
kolejności należy

zwrócić uwagę
na prawidłowe
ustalenie Sądu
Rejonowego, że
w dniu
19.09.2014 r.
oskarżony kupił
samochód F.
(...) oznaczony
tablicami
rejestracyjnych
o numerze (...)
za
pośrednictwem
M. D. od świadka
J. L.. Zgodnie
natomiast z
zeznaniem
świadka A. Ż. w
dniu 22.09.2014
r. zginęły tablice
rejestracyjne
jego pojazdu o
numerze (...)
w P.. Sprawcy
rozboju
poruszali się
natomiast
samochodem
marki F. (...)
ze wskazanymi
skradzionymi
tablicami
rejestracyjnymi.
Kolejnym i
najistotniejszym
dowodem
potwierdzającym
sprawstwo
oskarżonego są
zeznania
funkcjonariusza
Policji A. P.,
który prowadził
obserwację
miejsca
zamieszkania
współsprawcy
M. D. w związku
z operacyjną

wiedzą, że razem z oskarżonym S. O. popełniają przestępstwa rozboju na szkodę kurierów przewożących i sprzedających papierosy do sklepów.

Świadek A. P. znał wizerunek oskarżonego ze zdjęcia oraz widział go w początkowej fazie obserwacji bez kominiarki na twarzy. Na tej podstawie rozpoznał go w późniejszej fazie zdarzenia pomimo, zakrycia przez oskarżonego twarzy kominiarką.

Pośrednio zeznania tego świadka potwierdza M. B., która zeznała, że była świadkiem jak siostra

oskarżonego D. O. sprzedawała papierosy pochodzące z rozboju, o czym jej powiedziała.

Świadek A. P. widział jak M. D. o godzinie 8.25 w dniu 23.09.2014r.

spotkał się na ulicy (...) w W. z S. O. przy busie

o nr rej. (...),
z którym wsiadł
do samochodu
i odjechał w
kierunku ul. (...).
Funkcjonariusz
Policji
obserwował
oskarżonych.
Około godziny
8.40 zobaczył,
że oskarżeni
wjechali w
zarośla w
pobliżu ul. (...)
i wysiedli z
samochodu. S.
O. stał z tyłu, a
M. D. kucał z
tyłu samochodu,
gdy wyjeżdżali
świadek
zauważył, że
samochód ma
zmienione
tablice
rejestracyjne na
(...). Są to tablice
skradzione w P.
dzień wcześniej.
O godz. 8.45
oskarżeni
dojechali do ul.
(...) i tam stali
ok. 20 minut,
a następnie
pojechali na
ul. (...) i
tam zaparkowali
samochód obok
białego busa.
Świadek A. P.
widział jak
sprawcy
podawali sobie
kartony z
jednego busa
do drugiego.
Mieli wtedy
kominiarki na

twarzach, ale
rozpoznał ich
po ubiorze i
budowie ciała.
Obaj oskarżeni
różnią się
posturą.
Oskarżony S.
O. był niższy,
mocniejszej
budowy. M.
D. jest wyższy
i szczuplejszy.
Potem świadek
widział, że
oskarżeni jechali
samochodem w
kierunku ul.
(...), tam gdzie
mieszka M.
D.. Zatrzymanie
na ul. (...)
realizowali już
inni
funkcjonariusze
Policji. Kierowcą
samochodu był
S. O., który
w trakcie próby
zatrzymania
został
postrzelony. Do
zatrzymania
oskarżonego S.
O. doszło w dniu
23.09.2014r. o
godz. 9.25.
Zeznania
świadka A. P.,
wbrew
twierdzeniom
obrońcy, są
konsekwentne i
spójne z
pozostałym
zgromadzonym
w sprawie
materiałem
dowodowym.
Istotnie, świadek

A. P. nie był naocznym świadkiem wszystkich wydarzeń, w szczególności wewnątrz samochodu gdzie doszło do pobicia pokrzywdzonego. Jednak w tym zakresie ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego opierały się także na innych dowodach - zeznaniach obecnego tam pokrzywdzonego, które korelują z zeznaniami A. P..

Kolejnym dowodem potwierdzającym ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny jest protokół oględzin samochodu, którym poruszał się S. O., w którym z przodu pod tablicą rejestracyjną o numerze (...) (skradziona) znajdowała się tablica o numerze (...), którą posiadał samochód kupiony przez S. O.. W

samochodzie, w którym ujęto oskarżonego znaleziono papierosy, które zostały rozpoznane jako pochodzące z rozboju. Jest to wiarygodne rozpoznanie gdyż zostały rozpoznane paczki chińskich bardzo rzadkich marek papierosów, a takimi w dniu zdarzenia dysponował pokrzywdzony. Zwrócić należy uwagę na fakt, że podczas przeszukania oskarżonego S. O. znaleziono w kieszeni jego kurtki kominiarkę.

Na siedzisku kierowcy w samochodzie, który prowadził S. O. i w którym go zatrzymano, znaleziono dokumenty dotyczące sprzedaży papierosów do sklepu (...) przy ul. (...), czyli pochodzące ze sklepy pod którym, doszło do popełnienia rozboju. Były one podpisane

nazwiskiem
pokrzywdzonego.
Powyższe
dowody
podważają linię
obrony
oskarżonego
oraz wspierające
ją zeznania M.
D.. S. O.
musiał brać
udział w rozboju
gdyż znalezione
dokumenty
należały do
pokrzywdzonego
i zostały
utracone
podczas rozboju.
Oskarżony nie
był więc
nieświadomym
przebiegu
zdarzenia
kierowcą
samochodu
działającym pod
dyktando M.
D. i trzeciego
nieustalonego
sprawcy, co
wynika z jego
wyjaśnień.
Miejsce
znalezienia
dokumentów
pokrzywdzonego
w samochodzie,
który prowadził
oskarżony i w
którym został
on zatrzymany
prowadzi do
wniosku, że
oskarżony
wysiadł z
samochodu, brał
udział w rozboju,
zabrał
dokumenty

pokrzywdzonemu
a następnie
umieścić je na
siedzeniu
kierowcy i
prowadząc ten
pojazd po prostu
na nich siedział.

Następnym
źródłem
dowodowym
potwierdzającym
sprawstwo
oskarżonego są
pokrywające się
z
przedstawionymi
powyżej
dowodami
zeznania
pokrzywdzonego
T. W.. Zeznał on,
że około godziny
9.00 przyjechał
do sklepu (...)
przy ul. (...) w
W. i zaparkował
ok. 15 m
od tego sklepu.
Z uwagi na
zapotrzebowanie
sklepu na
papierosy
wyszedł po nie
do swojego
samochodu F.
(...) i wtedy
otworzył
samochód za
pomocą pilota.
Następnie
otworzył boczne
drzwi z prawej
strony, którymi
chciał wejść
do pojazdu po
zamówione
papierosy. W
tym momencie

podeszło do
niego dwóch
mężczyzn w
kominiarkach na
twarzach. Jeden
stał z tyłu a
drugi z przodu.
Wciągnęli go do
jego samochodu.
Pierwszy z nich
miał około 30
lat i 185
cm, był dobrze
zbudowany,
ubrany był w
jasną
kominiarkę i
czarną bluzę
na suwak oraz
spodnie czarne
dresowe. Był
on z tyłu.
Zakładając
chwyt łokciowy,
podduszał go,
kopał, kazał
leżeć na
brzuchu,
podawał
drugiemu
kartony z
papierosami.
Potem wyszedł z
jego samochodu
i zamknął drzwi.
Powyższy opis
przedstawiony
przez
pokrzywdzonego
T. W. zgadza się
z wyglądem i
ubranie
oskarżonego (k.
28 i k. 35).
Oskarżony miał
rozerwaną na
rękawach bluzę,
co potwierdza
fakt, że
pokrzywdzony

się szarpał i
bronił.

Pokrzywdzony
opisał również
drugiego
sprawcę rozboju
wskazując, że
miał on około
30 lat i 190
cm. Był szczupły
jak tyczka, miał
kominiarkę taką
samą jaką
znaleziono w
samochodzie
oskarżonego,
bluzę czarną i
spodnie jasne
dżinsowe. Był on
z przodu. Bił
pokrzywdzonego
pięciami po
ciele, kopał,
skrępował ręce,
zakneblował mu
usta, wyszedł do
swojego
samochodu,
rozsunął drzwi,
wszedł do
środku, sprawcy
przerzucali
kartony z
papierosami z
samochodu
pokrzywdzonego
do drugiego
podobnego
pojazdu. Opis
ten odpowiada
wyglądowi M.
D..

Pokrzywdzony
zauważył
odjeżdżający
samochód F.
(...). Zapamiętał
tylko część
numeru jego

tablic
rejestracyjnych
zaczynający się
od (...)(...)

Zeznania
pokrzywdzonego
zostały
prawidłowo
ocenione przez
Sąd Rejonowy
jako wiarygodne
i zgodne z
pozostałym
zgromadzonym
w sprawie
materiałem
dowodowym
wskazującym na
sprawstwo
oskarżonego.

Główni
świadkowie w
tej sprawie tj.
pokrzywdzony
oraz
funkcjonariusz
Policji A. P. są
osobami obcymi
dla oskarżonego
i nie mieli oni
interesu w jego
bezpodstawnym
oskarżaniu. Ich
zeznania
nawzajem się
uzupełniają.

Kolejną
okolicznością
wskazującą na
prawidłowość
ustaleń Sądu
I instancji jest
czas zdarzeń.
Należy
zauważyć, że z
przeprowadzonych
dowodów
wynika, że do
rozboju doszło

około godziny 9.00 przy ul. (...). Świadek R. J. wskazał, że około godziny 9.10 A. P. zawiadomił go, że prawdopodobnie doszło do rozboju przy ul. (...) i sprawcy kierują się w stronę ul. (...). Gdy dojechali do ul. (...) to zauważył samochód F. (...) wjeżdżający na osiedle. Świadek nie prowadził ścisłej obserwacji drogi powrotnej sprawców rozboju. Do zatrzymania oskarżonego S. O. doszło o godz. 9.25. Jednak wcześniej miała miejsce próba jego ujęcia zakończona postrzeleniem. Sąd odwoławczy ma na uwadze, że przejazd z miejsca rozboju tj. ul. (...) do ul. (...) (miejsce ujęcia) zajmuje ok 6 minut. Mapy internetowe (...) podają dwie trasy dojazdu do miejsca ujęcia oskarżonego - przez ul. (...)

i ul. (...) - 6 minut - 3,6 km albo przez ul. (...) i ul. (...) - 6 minut - 3,3 km. Powyższe wskazuje na to, że sprawcy przemieszczając się z miejsca rozboju do miejsca ujęcia nie mieli czasu na to aby zatrzymać się po drodze i zabrać jako kierowcę oskarżonego S. O. nieświadomego prawdziwego przebiegu zdarzenia, jak argumentuje obrońca. Ponadto należy stwierdzić, że takie działanie nie znajduje żadnego racjonalnego wytłumaczenia bo przecież sprawcom rozboju chodziło o jak najszybsze opuszczenie miejsca zdarzenia, ukrycie samochodu i skradzionych papierosów. Odległość pomiędzy miejscem rozboju a miejscem ujęcia oskarżonego S.

O. przy ul. (...) jest większa niż 500 metrów, o której zeznał **świadek** R. J. kierujący akcją . Należy zauważyć, że świadek ten nie wskazał, że to było dokładnie 500 metrów, ale że tak mogło być,. Jednak dokładnie nie pamiętał. Ponadto, nie zostało wykazane z jakiego miejsca świadek R.J. po usłyszeniu komunikatu o rozboju udał się samochodem na ul. (...) a świadek nie jechał przecież z miejsca rozboju. Wobec czego podane przez niego wartości są przybliżone w zależności od obranej drogi. Nie był to powód, aby uznać zeznania tego świadka za niewiarygodne.

Należy wskazać, że w okolicy sklepu przy ul. (...) jak wynika z zeznań świadków K. K. i Z. U. znalezione zostało przez nich urządzenie

(...) skradzione podczas rozboju z samochodu pokrzywdzonego. Świadkowie zeznali, że znaleźli je leżące w dzielnicy B. gdy jechali w kierunku ul. (...). Z mapy (...) wynika, że ul. (...) znajduje się niedaleko miejsca rozboju przy ul. (...). (k-57,60)

W ocenie Sądu Okręgowego potwierdzenie ustaleń faktycznych Sądu I instancji co do winy oskarżonego O. znajduje wyraz również w jego dwukrotnym przyznaniu się do popełnienia przestępstwa rozboju na etapie postępowania przygotowawczego oraz treści listu do pokrzywdzonego. W tej sytuacji zasadnie Sąd I instancji stwierdził, że późniejsza zmiana wyjaśnień stanowiła jedynie przyjętą linię obrony.

Sąd Rejonowy zasadnie odmówił wiary zeznaniom M. D., który w odrębnym procesie przyznał się do popełnienia rozboju wspólnie i w porozumieniu z S. O.. Dobrowolnie podał się karze. Orzeczoną wobec niego karę pozbawienia wolności już odbył. W swoich zeznaniach złożonych na rozprawie umniejszył rolę oskarżonego S. O.. Zasadnie Sąd I instancji nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego S. O., który w swoich wyjaśnieniach podał, że nie wysiadał z samochodu gdyż był tylko nieświadomym prawdziwego przebiegu zdarzenia kierowcą tego pojazdu. Depozycje M. D. i wyjaśnienia oskarżonego S. O. są sprzeczne z zeznaniami

świadka A. P.
i zeznaniami
pokrzywdzonego
T. W.. Są
nielogiczne i
nie znajdują
potwierdzenia w
wynikach
ogłędzin i
przeszukania
obu
samochodów
biorących udział
w tym zdarzeniu.

Przechodząc
natomiast do
kolejnego
zarzutu tj.
naruszenia art.
4 k.p.k. Sąd
Okręgowy w
postępowaniu
odwoławczym
dopuscił
odpowiednie
dowody w celu
ustalenia stanu
zdrowia
oskarżonego i
jego wpływu
na popełniony
czyn oraz na
możliwość
udziału w
postępowaniu
sądowym.

Dowody
przeprowadzone
przez Sąd II
instancji
potwierdziły
ustalenia
dokonane w
pierwszej
instancji. Biegłe
J. S. oraz A. K.
po zapoznaniu
się z dodatkową
dokumentacją

lekarską
oskarżonego w
uzupełniających
opiniach w
postępowaniu
odwoławczym
podtrzymały
wnioski z opinii
z dnia 22.04.
2021r., która
była
przeprowadzona
w postępowaniu
przed Sądem I
instancji. Biegle
wskazały, że
przedstawiona w
późniejszym
okresie
dokumentacja
medyczna
oskarżonego nie
zmienia
wniosków
dotyczących
poczytalności
oskarżonego S.
O. w dacie
zarzucanego mu
czynu. W swojej
opinii z dnia
22.04.2021 r.
biegle nie
stwierdziły
objawów
choroby
psychicznej ani
upośledzenia
umysłowego.
Rozpoznały u
oskarżonego
uzależnienie
mieszane od
różnych
substancji
psychotycznych i
reakcję
adaptacyjno-
sytuacyjną o
obrazie

depresyjnym.
Wskazały, że oskarżony miał zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. W kolejnych opiniach stwierdziły, że dołączona przez oskarżonego dokumentacja medyczna nie ma wpływu na wnioski tej pierwszej opinii i może on brać udział w rozprawie. Opinie biegłych J. S. oraz A. K. były pełne, spójne i jasne. Wobec powyższego nie było konieczności przeprowadzenia kolejnej opinii uzupełniającej. Wbrew twierdzeniom obrońcy nie było również potrzeby powołania innych biegłych, a także przesłuchania w charakterze świadków lekarzy psychiatrów, którzy opiekowali się oskarżonym w

związku z dolegliwościami neurologiczno – psychiatrycznymi. Należy zauważyć, że ani obrońca ani oskarżony nie wykazali, aby opinie biegłych J. S. oraz A. K. były niepełne lub niejasne. W ocenie Sądu Okręgowego opinie te w sposób rzetelny i wyczerpujący opisały stan zdrowia oskarżonego, opierając się na pełnej dokumentacji medycznej. Biegłe ponownie w postępowaniu odwoławczym wskazały, z jakich powodów nie rozpoznają u oskarżonego choroby afektywnej dwubiegunowej. Wskazały, że charakteryzuje się ona występowaniem naprzemiennie dwóch faz: manii oraz depresji. Podkreśliły, że oskarżony w dacie czynu nie znajdował się w żadnej z tych faz. Choroba ta może też występować w

remisji.
Wykluczając
fazy manii i
depresji w dacie
zdarzenia biegłe
odniosły się
do sposobu
działania
sprawców
opisanych przez
świadków,
zwracając uwagę
na
zorganizowany i
planowany
sposób
działania, co
wyklucza
chorobę ChAd.
Biegłe ponadto
w ustnej opinii
odpowiedziały
na pytania
oskarżonego i w
sposób
wyczerpujący ich
opinia
przedstawia jego
stan zdrowia
oraz uzasadnia
wypływające z
niej wnioski.
Sąd I instancji
prawidłowo
oddalił wniosek
dowodowy o
dopuszczenie
dowodu z zeznań
lekarzy
prowadzących
aktualnie
leczenie
psychiatryczne
S. O. na
okoliczność
poczytalności
oskarżonego w
dacie czynu.
Dowód ten jest
nieprzydatny do

stwierdzenia danej okoliczności. O stanie zdrowia psychicznego oskarżonego zgodnie z art. 202 § 1 k.p.k. powinni się wypowiedzieć dwaj lekarze psychiatrzy we wspólnej opinii psychiatrycznej, co zrobiły już biegłe J. S. oraz A. K..

Kolejny zarzut apelacji obrońcy dotyczy uniemożliwienia oskarżonemu złożenia wyjaśnień o co, jak twierdzi obrońca oskarżony zabiegał, a co chciał uczynić po przeprowadzeniu postępowania dowodowego w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do tego zarzutu należy zauważyć, że oskarżony wielokrotnie nie stawiał się na rozprawach przed Sądem I instancji. Udział w tych rozprawach nie był obowiązkowy a jego interesy

procesowe reprezentował obrońca obecny na każdej rozprawie. Oskarżony zrezygnował z przysługującego mu prawa złożenia dodatkowych wyjaśnień nie stawiając się na wyznaczone rozprawy. Oskarżony nie korzystał z uprawnień wynikających z art. 378a § 3 k.p.k., co zostanie jeszcze dokładniej opisane w dalszej części formularza, poprzez łączne odniesienie się w tym zakresie do zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego.

Opierając się na przedstawionej argumentacji Sąd odwoławczy uznał za niezasadne zarzuty apelacji obrońcy.

Wniosek

o uniewinnienie oskarżonego

zasadny
częściowo zasadny

	# niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
Wobec niezasadności zarzutów apelacji z przyczyn wskazanych wyżej, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku odwoławczego o uniewinnienie oskarżonego. W sprawie brak było również okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k.		
Zarzut apelacji oskarżonego		
- naruszenie prawa do obrony: Oskarżony jest osobą schorowaną, leczy się psychiatrycznie od momentu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

gdy jako
dziesięcioletnie
dziecko był
świadkiem
śmierci swojego
ojca. W dniu
5.12.2018 r. w
wyniku mylnego
odczytania
rodzaju choroby
został
zastosowany
wobec niego
środek
zapobiegawczy
w postaci
tymczasowego
aresztowania,
gdyż uznano,
że nie stawia
się celowo na
rozprawę.
Tymczasem
oskarżony był
chory na
nadciśnienie
tętnicze z
rozpoznanie
zespołu
metabolicznego
z cechami
krążenia
hiperkinetycznego
wraz z
niedomykalnością
mitralną. Wtedy
oskarżony zaczął
się ukrywać
ze strachu, że
zostanie
pozbawiony
uczciwego
procesu. W dniu
20.12.2021 r.
zostało wydane
postanowienie o
liście żelaznym.

- w dniu
10.05.2021r.

stawił się w sądzie i przyjął leki i zasłabł, a sąd uznał to postępowanie za celowe, ale zasłabnięcie potwierdzili ratownicy medyczni, którzy udzielali mu pomocy rozpoznano u niego zaburzenia afektywne dwubiegunowe. Sąd błędnie uznał, że oskarżony przyjął dużą ilość leków, sąd nie może stwierdzić czegoś prawdopodobnie;

- w dniu 24.01.2022r. złożył wniosek o wyłączenie sędziego, ponieważ sędzia zachowywała się arogancko, wchodząc mu w zdanie, zachowywała się wyniośle i arogancko, został surowiej ukarany niż M. D.;

- w dniu 17.11.2021 r. złożył wniosek o odroczenie rozprawy na dzień 19.11.2021 r. ponieważ w

dniu 15.11.2021r.
stwierdził
pozytywny
wynik testu na
covid oraz był w
izolacji do dnia
24.11.2021r.

Obrońca

19.11.2021 r.
oświadczył, że
oskarżony jest w
izolacji i wniósł
o odroczenie
rozprawy. Sąd
nie uwzględnił
tego wniosku
stwierdzając
błędnie, iż
przebywanie na
kwarantannie
nie stanowi
podstawy do
odroczenia
rozprawy,
ponieważ
oskarżony miał
możliwość
zaszczeplenia
się. Oskarżony
nie zaszczepił
się, gdyż istniały
przeciwwskazania
do tego;

- w dniu
12.12.2021 r.
złożył kolejny
wniosek o
odroczenie
rozprawy i
poinformował,
że ma covid
i przebywa w
izolacji od
11.12.2021r. do
19.12.2021r.,
chciał
uczestniczyć w
rozprawie. W
dniu

13.12.2021r.

obrońca wnosił o odroczenie rozprawy, a sąd nie uwzględnił tego wniosku;

- w dniu 13.12.2021 r. obrońca wnosił o wezwanie lekarzy psychiatrów, sąd oddali wniosek pomimo, że opinia sądowo-psychiatryczna z dnia 22.04.2021 r. była wydana bez przeprowadzenia odpowiednich testów stosowanych w diagnostyce zaburzeń osobowości, co niesie za sobą istotne wątpliwości;

- sąd niesłusznie oddalił wniosek o ponowne badanie psychiatryczne i przesłuchanie innych lekarzy;

- po wydaniu listu żelaznego brał czynny udział w rozprawach;

- główny sprawca rozboju, który przyznał się do winy zaprzeczył, aby oskarżony brał

w tym rozboju
udział,

- zachodzą
wątpliwości co
do bezstronności
sędziego.
Zostało
oskarżonemu
odebrane
konstytucyjne
prawo do obrony
i miało miejsce
wielokrotne
dyskryminowanie
jego osoby
poprzez
stwierdzenie, że
robi coś by
utrudnić
postępowanie,
choć był w
złym stanie
zdrowia;

- sąd uznał za
nieusprawiedliwione
nieobecności na
rozprawach w
dniach

18.03.2016r. i
11.05.2016r.
pomimo, że
wcześniej je
usprawiedliwił,

- w dniu
12.01.2017 r.
i w dniu
11.01.2017r. miał
wypadek był na
badaniu
tomograficznym;

- błąd w
ustaleniach
faktycznych,

gdyż sąd nie
powinien

opierać się na zeznaniach świadka P., ponieważ on nie widział przebiegu zdarzenia. Świadek J. nie złożył wiarygodnych zeznań, gdyż między miejscem rozboju a osiedlem nie było 500 metrów, ale 4 km a więc wielokrotnie więcej niż podaje to kierujący akcją. M. D. nie wskazał na niego jako na współsprawcę. Zaś oskarżony nie przyznaje się do rozboju. W dniu 25.11.2021 r.

- rażąco surowa kara powyżej wniosku prokuratora i kary orzeczonej wobec M. D., którego udział w przestępstwie był większy;

Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Zarzuty zawarte w apelacji oskarżonego są niezasadne i nie zasługują na uwzględnienie. Częściowo są one tożsame z zarzutami obrońcy i w tym zakresie Sąd odwoławczy odsyła do formularza, w którym odniósł się do apelacji obrońcy. W zakresie naruszenia prawa do obrony, co stanowi główny zarzut apelacji osobistej oskarżonego, zarzut ten nie jest zasadny. Należy wskazać, że o każdej rozprawie prowadzonej przez Sąd I instancji po wydaniu listu żelaznego, oskarżony był prawidłowo powiadomiony i na każdej rozprawie merytorycznej jego interesy procesowe reprezentował obecny obrońca wyznaczony z wyboru. W przypadkach nieobecności

oskarżonego i
jednoczesnej
obecności jego
obrońcy Sąd I
instancji
zasadnie
korzystał z
uprawnień
wynikających z
art. 117 § 3a
k.p.k. Zgodnie z
tym przepisem
niestawiennictwo
strony, która
została należycie
zawiadomiona o
czynności
procesowej,
niezależnie od
jego przyczyny,
nie stoi na
przeszkodzie
przeprowadzeniu
tej czynności,
jeżeli stawił się
jej obrońca lub
pełnomocnik.
Ponadto, Sąd
meriti
zastosował art.
378a § 1 i 3
k.p.k. Przepisy
te stanowią, że
jeżeli oskarżony
lub obrońca nie
stawił się na
rozprawę, będąc
zawiadomiony o
jej terminie, sąd
w szczególności
uzasadnionych
wypadkach,
może
przeprowadzić
postępowanie
dowodowe
podczas jego
nieobecności,
chociażby
usprawiedliwił

należycie
niestawiennictwo,
a w
szczególności
przesłuchać
świadków,
którzy stawili
się na rozprawę,
nawet jeżeli
oskarżony nie
złożył jeszcze
wyjaśnień. Jeżeli
sąd
przeprowadził
postępowanie
dowodowe
podczas
nieobecności
oskarżonego lub
obrońcy w
wypadku, o
którym mowa w
§ 1, oskarżony
lub obrońca
może najpóźniej
na kolejnym
terminie
rozprawy, o
którym był
należycie
zawiadomiony
przy
jednoczesnym
braku
procesowych
przeszkód do
jego
stawiennictwa,
złożyć wniosek
o uzupełniające
przeprowadzenie
dowodu
przeprowadzonego
podczas jego
nieobecności.
Prawo do
złożenia
wniosku nie
przysługuje,
jeżeli okaże się,

że nieobecność oskarżonego lub obrońcy na terminie rozprawy, na którym przeprowadzono postępowanie dowodowe na podstawie § 1, była nieusprawiedliwiona.

Konieczność przesłuchania świadków pomimo nieobecności oskarżonego była uzasadniona długim okresem czasu jaki upłynął od zdarzenia wynikającym z ukrywania się oskarżonego w Ukrainie.

Jak wynika z akt sprawy o wyznaczeniu rozprawy w dniu 19.11.2021 r. (k. 925) oskarżony został prawidłowo powiadomiony w dniu 8.11.2021r. (k. 917). W dniu 17.11.2021r. złożył wniosek o odroczenie rozprawy wyznaczonej na dzień 19.11.2021r. z powodu kwarantanny

covid 19 (k.
924). W dniu
19.11.2021 r.
Sąd I instancji
nie uwzględnił
wniosku o
odroczenie i
prowadził dalej
rozprawę,
przesłuchując
świadków D. S.
i R. J.. Na
rozprawę stawił
się obrońca
oskarżonego
adw. E. S.
wyznaczony z
wyboru. Sąd
sprawdził
zasadność
wniosku
oskarżonego o
odroczenie i
jak wynika z
informacji
znajdującej się
na karcie 936
oskarżony w
dniach
15.11.2021r. do
24.11.2021r.
przebywał w
izolacji w
warunkach
domowych z
uwagi na
uzyskanie w
dniu 15.11.2021r.
dodatniego
wyniku badania
na obecność
wirusa (...).
Tak więc, jego
nieobecność na
rozprawie w
dniu
19.11.2021r.
została uznana
za
usprawiedliwioną

Sąd I instancji miał możliwość w trybie art. 117 § 3a k.p.k. prowadzić rozprawę , gdyż stawił się obrońca oskarżonego i reprezentował jego interesy procesowe. Jak wynika z protokołu rozprawy z dnia 13.12.2021r. (k. 943) oskarżony w dniu 19.11.2021r. usprawiedliwił swoją nieobecność, jednak już po terminie i sąd I instancji stwierdził, że w trybie art. 378a § 1 k.p.k. prowadzi rozprawę w dniu 13.12.2021r. Jak wynika z zarządzenia z dnia 13.12.2021r. Sąd nakazał sporządzenie protokołu rozprawy z dnia 19.11.2021r. i 13.12.2021r. i przesłanie ich oskarżonemu (k. 948-949). Oskarżony i jego obrońca nie żądali ponownego przesłuchania świadków przesłuchanych

w dniach
19.11.2021r. i
13.12.2021r.
Oskarżony w
dniu 25 stycznia
2022r. nie złożył
żadnych
wniosków
dowodowych (k.
966). Tak więc
powoływanie się
na naruszenie
prawa do
obrony, gdy
oskarżony został
pouczony o
przysługujących
mu
uprawnieniach i
świadomie z
nich nie
skorzystał
prowadzi do
wniosku, że
zarzut ten jest
niezasadny.

Przechodząc do
kolejnej
nieobecności
oskarżonego w
dniu 10.05.2021
r. należy
zauważyć, że
w tym zakresie
Sąd I instancji
opierał się na
dokumentacji
medycznej,
gdzie wprost
jest napisane ,
że oskarżony w
dniu 10.05.2021
r. celowo przyjął
zbyt dużą ilość
leków. (k- 849;
866) O
wcześniejszych
nieobecnościach
oskarżonego Sąd

Rejonowy
wypowiedział się
w oparciu o
opinię biegłego
specjalisty
medycyny
sądowej dr S. C.
stwierdzającego,
że brak jest
przeciwwskazań
medycznych do
uczestnictwa
oskarżonego w
rozprawie
sądowej – opinia
z 21 grudnia
2016 r. (k. 101).

Odnosząc się do
zarzutu braku
bezstronności
sędziego
rozpoznającego
sprawę w I
instancji, należy
wskazać, że
protokoły
rozpraw,
uzasadnienia
decyzji
procesowych
oraz
uzasadnienie
pisemne
zaskarżonego
wyroku nie
potwierdzają
tego zarzutu.
Jest to
subiektywne
odczucie
oskarżonego
gdyż Sąd I
instancji opierał
się w swoich
decyzjach na
zgromadzonym
w tej sprawie

materiale
dowodowym.

Sąd I instancji
nie wymierzył
oskarżonemu
rażąco surowej
kary. Orzeczona
kara odpowiada
stopniowi winy
oskarżonego
oraz stopniowi
pokrzywdzenia
T. W., natężeniu
stosowanej
przemocy oraz
wartości szkody
wyrządzonej
przestępstwem.

Jest ona
surowsza od
kary

wymierzonej
współsprawcy
M. D.. Jest
to jednak kara
sprawiedliwa
bowiem M. D.
przyznał się
do winy i
złożył wniosek o
wydanie wyroku
bez

przeprowadzenia
postępowania
dowodowego. W
tej sytuacji miał
prawo

oczekiwać, że
jego postawa
procesowa

wpłynie na
obniżenie kary.

Wyrok wobec
niego został
wydany w trybie
konsensualnym.

Sytuacja
procesowa
oskarżonego jest

<p>odmienna bowiem wyrok zapadł po przeprowadzeniu postępowania dowodowego. W tej sytuacji kierując się przesłankami z art. 53 § 1 i 2 k.k. Sąd I instancji wymierzył S. O. karę w ramach jej sędziowskiego wymiaru, dostosowując ją do zawinienia.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O uniewinnienie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec niezasadności zarzutów apelacji z przyczyn wskazanych wyżej, brak było podstaw do uwzględnienia wniosku odwoławczego o uniewinnienie</p>		

oskarżonego. W sprawie brak było również okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu określonych w art. 439 k.p.k. oraz art. 440 k.p.k.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięzłe o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1Całość zaskarżonego wyroku		

<p>Zwięźle o powodach w utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec niezasadności zarzutów obu apelacji z przyczyn wskazanych powyżej, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy. Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji są prawidłowe. Sąd I instancji zgodnie z art. 7 k.p.k. ocenił zgromadzony w tej sprawie materiał dowodowy. Dokonał prawidłowej subsumcji stanu faktycznego do znamion przepisu i zasadnie przypisał oskarżonemu przestępstwo rozboju i wymierzył oskarżonemu karę dostosowaną do zawinienia, zgodnie z art. 53 § 1 i 2 k.k.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana</p>	

wyroku sądu pierwszej instancji			
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiążle powodach zmiany	o		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylecia	o		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle powodach uchylecia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2.	<p>Z uwagi na nieuwzględnienie środków odwoławczych wniesionych na korzyść oskarżonego, zwróconych przeciwko rozstrzygnięciu o winie, sąd odwoławczy zasądził od S. O. na rzecz Skarbu Państwa opłatę sądową w wysokości 400 złotych zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych. Jest to zgodnie z powyższym przepisem i w związku z art. 2 ust 5 powyższej ustawy należało zasądzić opłatę w wysokości należnej za pierwszą instancję, ponieważ opłatę tą wymierza się od tej kary, przeciwko której była zwrócona apelacja. Ponadto, sąd odwoławczy na podstawie art. 634 k.p.k. i</p>	

	art. 627 k.p.k. obciążył oskarżonego pozostałymi kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze.	
3.	Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa kwotę obejmującą wynagrodzenie za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz podatek od towarów i usług na rzecz adw. A. D. w wysokości 1033,20 zł na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. Poz. 763).	
7. PODPIS		

SSO Remigiusz Pawłowski SSO Ludmiła Tułaczko SSO Aleksandra Mazurek	
--	--

Załącznik nr 1

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

Załącznik nr 2

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wina		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
X	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
X	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana